

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ χωρίς να γάση καρφ, ο Βουαρφζέ τον άρπαξε άπ' τούς δύο όμοιους, με τ' άτασάνα χέρια του, και τον άνάγκασε να γονάτιση πίσω άπ' τούς βράχους.

Την ίδια στιγμή, ο δόν Έστεβάν έπιροβόλησε. Η σφαίρα του πέρασε σφαιρίζοντας στο μέρος πουστειλε προ όλιγον ο Φάβιος. Άν ο Βουαρφζέ δεν προλάβαινε να τον άναγκάσει να γονάτιση, ο νεος θα ήταν τώρα νεκρός.

Ο Πέτες δεν υποφώσε πειά να συγκρατηθή.

— Άλάστοι τους! θρονοτομήσανε.
Τη στιγμή αυτή όμως, έκω ο Πέτες κι' ο Φάβιος έτρεχαν, με τεράστια πηδηματα, κατεβαίνοντας το βράχο, με την καρραμπίνα στο χέρι και το μαχαίρι στα δόντια, συνειδητά το άποφόρτο, γιατί που κανένα δεν το προίμενε.

Ο Διάς, ο γενναίος κι' έξυπνος φωνάζε τον Ίνδον, βλέποντας τον κίνδυνο που διέτρεχε ο δόν Έστεβάν να πέση στα χέρια των άντιπάλων του, πήρε μια μεγάλη κι' άπειλημένη απόφαση. Χορίς να κη έβη στον δόν Έστεβάν, πήδησε ξαφνικά από τ' άλογο του στα κατοπίνα του άλογου του άρχηγού του, άρπαξε τον Ίσπανο εδ-γνή με τ' άσθερά του ιστιάτα, τον άγκάλιασε σφιχτά και στη-φώτισε δυνατά το άλογο, κραυγάζοντας:

— Πράξει να σάς σώσω άπ' αυτούς τούς λασσασιμένους. Πράξει να φύγωμε.

Το ξαφνικό αυτό γεγονός έκανε τον Πέτε και τον Φάβιο να φωνάξουν και να ταχύνουν το ταξίδι τους. Δεν τρέχαν πειά πε-ποσαν.

Μόνον ο Βουαρφζέ δεν είχε σαίφρα άπ' τη θέσι του. Βλέποντας ο περιπαυμένος κινηρός τον έχθρό του να φεύγη, σή-κωσε την τρομαχτή καρραμπίνα του και σημάδεψε με προσοχή.

Το άλογο όμως του δόν Έστεβάν έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα και εδ-βήταν έπιρός. Έτσι, ο Βουαρφζέ δεν έβίλε πειά τα κατοπίνα του δόν και την πίστη του Διάς. Μπαδισε να προβόληση άσθεώς και να σπο-τίσει το Διάς. Τ' θα έβγαινε όμως άπ' αυτό; Ο δόν Έστεβάν θα έπαύ-το. Να προβόληση κατά του άπό-γου; Θα το πήρουνε στα κατοπίνα, δεν θα το σκότωνε. Κι' έτσι ο έχθρός τους θα έφύγωσε πάλι.

Μά ο Βουαρφζέ δεν βουζότανε. Το άλογο του δόν Έστεβάν έτρεχε σ' ένα μονοπάτι, που έστριβε λίγο από πειρα άποσάμους. Το είδε αυτό ο γρησός κινηρός και προίμενε, σημάδει-οντας πάντα.

Ο έχθρός τους θ' άπεμαζρόντο έτσι άσθετά, μά δεν θα έφύγω-γε. Γι' αυτό ήταν σίγουρος ο Βουαρφζέ. Παιε η σφαίρα του δεν πήρε χαμένη. Πως λοιπόν θ' άπ' έρχανε τώρα, αυτός του περιούσε το βόλο του στο μέλι των τέρσων, να να μην τούς χαλάση το δέμα;

Πράγματι, σε λίγο, το άλογο του δόν Έστεβάν έφτασε καλά-βητας σάν δαιμονισμένο, στο στήθιο του μονοπατιού. Ένός δεν-τερολέτου άρκατορία κι' ο δόν Έστεβάν θα έφύγωγε, εισηχωρώντας στη ζούγκλα.

Μά τη στιγμή αυτή άκουθός, η καρραμπίνα του Βουαρφζέ βού-τησε σάν ξεραιός. Η σφαίρα βήξε το άλογο του δόν Έστεβάν στο κεφάλι και το έπέλασε γάτο νεκρό. Μαζ' με το ζώο κατακαθ-ήσαν στη γλή κι' οι δύο άναβάτες του.

Πρώτος πιάχτηκε θόθος ο Διάς.

Ο δόν Έστεβάν τον έμυήθη.

Ο Πέτες κι' ο Φάβιος, τρέχοντας όλοταξός, θα τούς πλησίαζαν από στιγμή σε στιγμή.

Ο Πέτρος Διάς είδε την καρραμπίνα του δόν Έστεβάν πεσμένη στη γή, έσπυρε, την πήρε και τού έτε δίδοντας του την:

— Άς ύπερασπισούμε, Άς πεδάνομε σάν άνδρες!...

Ταχίς, σάν κινητός έξαγραιμένο, κατέβηε τώρα άπ' τον βρά-χο κι' ο Βουαρφζέ. Έτρεχε, πετοίσε, δρασκελιόσε μεγάλες πέτρες και τεράστια γαντάνα και γέμυε συγχρόνος την καρραμπίνα του.

Όταν είδε τον δόν Έστεβάν με το δλο στα χέρια και τον Διάς (αχ) τραβήξει το μεγάλο του μαχαίρι και να περμένη άτάραχος τον Πέτε και τον Φάβιο, ο γρηαστικός κινηρός σάθησε πάλι, έτοιμος να προβόληση, αν διέτρεχαν τον ελάχιστο κίνδυνο οι σύν-τροφοί του.

Πράγματι, ο δόν Έστεβάν δεν έδίστασε και πολύ. Σήκωσε την καρραμπίνα του και σημάδεψε τον Πέτε και τον Φάβιο πουτρεχαν σάν άετοι έναντίον του.

Γιά μια στιγμή, ο Ίσπανος ευγενής έδίστασε. Ποιόν άπ' τούς δύο έτρεπε να προβόληση; Τόν Πέτε ή τον Φάβιο; Μά ο διαταγ-μός του δεν κράτησε παρά μια στιγμή. Τόν Φάβιο, αυτόν έτρεπε να εκδινηθή και γύρισε την γάνη του δλο του έναντίον του.

Δεν έπρόλαβε όμως να προβόληση.

Ο Βουαρφζέ που παρακολούθησε και την παραμυχή του κίνησι, κατάλαβε τον κίνδυνο που διέτρεχε ο Φάβιος του και χωρίς να γάση καρφ, σημάδεψε τον δόν Έστεβάν, η μάλλον την καρραμπίνα του δόν Έστεβάν και προβόλησε.

Η σφαίρα του έλασε κι' αυτή τη φορά το θάμα της. Χτύπησε την γάνη της καρραμπίνας του δόν Έστεβάν και την έπασε στα δύο, στο μέρος άκουθός που ένώνονταν με το ζώο του κινητού.

Το χτύπημα της σφαίρας ήταν τόσο δυνατό, ώστε το δλο έφύγωγε κομματιασμένο άπ' τα χέρια του Ίσπανού κι' ο ίδιος ο δόν Έστεβάν κόλλησε στο χώμα, βλαστημώντας άγρια.

Την στιγμή αυτή έφτασαν έπι τόπου κι' ο Πέτες με τον Φάβιο.

Γρήγορος σάν άστραλή, ο Πέτες σήκωσε έναντίον του δόν Έ-στεβάν, πριν προφτάει να σηκωθή έπάνω και άκούηταιε το γύνα του στο στήθος του.

— Άν κουνήσης, σφύλιξές φρενασιμένος άπ' το θυμό του, θα σε σκοτώσω σάν σκίο!

Ο δόν Έστεβάν όμως δεν ήταν άπ' τούς ανθρώπους που ύπο-κίπουν και καταβάλλουν άξωλα. Προσπάθησε η άντισταθή, μά ο Πέτες είχε σθεράνα δύναμη. Τον κάρφωσε στη θέσι του και βγύ-ξοντας ένα σκονί, τού έδωσε σφιχτά τα χέρια.

Ένώ ο Πέτες έδενε τον δόν Έστεβάν, ο Φάβιος είχε βρεθεί στήθος με στήθος με τον Πέτρο Διάς.

Ο Διάς ήρωσε το μεγάλο μαχαίρι του και σήκωσε έπάνω του, άποφασισμένος να τον σκοτώση.

Ο Φάβιος κρατούσε στα χέρια του γεμάτο την καρραμπίνα του. Δεν θέλωσε όμως να προβόληση έναντί-ον άντιπάλου, ο οποίος είχε ως μόνον δλο το μαχαίρι του. Πέταξε λοιπόν την καρραμπίνα του κι' έφωτισε κατά του άντιπάλου του με το μαχαίρι.

Ο Διάς ήταν επικίνδυνος άντιπα-λος. Λίγο άκονα και θα βήθεις το μαχαίρι του στο στήθος του Φαβίου.

Ο Βουαρφζέ το κατάλαβε αυτό και φώναξε μ' όλη του τη δύναμη, γε-μάτος άγνοια:

— Φυλάξου, Φάβιε! Μην εκπέθε-σαι, παιδι μου, Φυλάξου!...

Ταχύτερος όμως άπ' τον Βουαρφ-ζέ, ο Πέτες, ο οποίος είχε δέσει πειά τον δόν Έστεβάν, πήδησε έ-πάνω, έφωτισε κατά του Διάς από πίσω και τον έσφιξε τόσο δυνατά έπάνω στο στήθος του, ώστε το μαχαίρι του Μεξικανού φωνή των Ίνδον έπεσε άπ' τα χέρια του.

Την ίδια αυτή στιγμή, έφτασε στο μέρος της συμπλοκής κι' ο Βουαρφζέ. Άγκάλιασε με λαχάρα τον Φάβιο και τού έτε:

— Δεν πρότει να φρονιδυνήσης έτσι άπερσίμεντα, Φάβιε. Ή ζωή σου είνε πολύτιμη και για σένα και για μάς.

Ο Πέτρος Διάς κατέβαλε ύπεράνθρωπες προσπάθειες για να ξεφύγη άπ' το δυνατό πείξιμο του Πέτε. Άλλά ο κινηρός ήταν ά-κατόβλητος. Τα γερά μπράτσα του σφίγγανε τον Μεξικανό, σάν μέ-σα σε σθερένο μάγκανο.

Βλέποντας το θέαμα αυτό, ο Βουαρφζέ πλησίασε τον Διάς, σά-θησε μπρός του και τού έτε:

— Να πάρη η όργη! Γιατί γάνεις σάν δαιμονισμένος; Έμεις δεν έχουμε τίποτε μαζί σου, διάβολε! Σου το είπαμε καθαρά και ξά-στερα; Μπορείς να φύγης αν θέλεις.

— Ναι, έτε κι' ο Πέτες, κρατώντας πάντα σφιχτά τον Διάς, μπορείς να φύγης ελεύθερα, δαιμονισμένε. Δεν ζητάμε τίποτε από σένα.

— Όχι! μούγκρισε ο Διάς περιφρονητικά. Θα μείνω εδω κοντά στον άρχηγό μου.

— Ο άρχηγός σου θα πεθάνη! έτε απότομα ο Πέτες.

— Θα τον ύπερασπίσω και θα πεθάνω μαζί του!

Τά μάτια του κινηρός άστραλαν.

— Άκου να σου πω, άγριε, φώναξε άπειλητικά στο Διάς, δεν σνηθίζω να δίνω δυο φορές στη σειρά γάρι στους άντιπάλους μου. Σκέψου καλά, άλλωθός σε στέλνω αυτή τη στιγμή στον Άδη!...

— Δεν σάς φοβόθιμα, άπάντησε άτάραχος ο Διάς.
Ή όργη του Πέτε ήταν πειά άσυγκράτητη. Θα σκότωνε τον

Διάξ, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ Φάβιος.

— Στάσου, Πέτε! φώναξε σὸν κυνηγὸ. Μὲ τοὺς γενναίους, πρέπει νὰ εἴμαστε γενναῖοι.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Φάβιος ἔσκυψε κάτω, πήρε τὸ μαχαίρι τοῦ Διάξ καὶ πλησιάζοντας τον εἶπε σὸν Πέτε:

— Ἀφήσε τον ελεύθερο, Πέτε.

Ὁ Πέτες ὑπάκουσε. Ἀφήσε ελεύθερο τὸν Διάξ.

Ὁ Φάβιος ἔδωσε τὸ μαχαίρι σὸν Μεξικανὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρτε τὸ μαχαίρι σας, κύριε Διάξ. Δὲν εἶσθε ἐχθρὸς μας. Δὲν θέλουμε τὸ κακό σας. Μὴ ἀνακατεύεσθε συνεπὲς σὲς ὑποθέσεις μας.

Ὁ Διάξ ἦταν ἀκόμα ξεχαρτισμένος.

— Ἦρθα ἐδῶ, ἀπάντησε, μαζί μὲ τὸν ἀρχηγὸ μου δὸν Ἐστεβάν. Πῶς λοιπὸν μοῦ ζητᾶτε νὰ τὸν ἐγκαταλείψω, νὰ τὸν προδώσω; Οὐ μείνω μαζί του.

— Μὴ θές νὰ συνταξίσης τὴν τύχη σου μὲ τὴν τύχη τοῦ ἀρχηγού σου, εἶπε ὁ Πέτες. Ὁ δὸν Ἐστεβάν θὰ πεθάνη.

— Τότε θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί του.

— Ξεφορμάλε, πεισματάρη!... μισηρούμενος ὁ Βουαρζέ.

Ὁ Πέτες ἔτρεψε ἐπίσης ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Κάτω στὴ γῆ ἑστιάμενος ὁ δὸν Ἐστεβάν, δεμένος σφιχτά, ἤφριζε ἀπὸ πᾶσι, προσπαθώντας, τοῦ κόπον, νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ δεσμά του.

Καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ ἐπενέβη πάλι ὁ Φάβιος.

— Κύριε Διάξ, εἶπε μὲ γλυκιὰ καὶ ἡρεμὴ φωνή, θαυμάζω τὴν πίστι σου καὶ τὴν ἀφοσίωσί σου σὸν ἀρχηγὸ σου. Μὴ ἐπιμένεις ὅμως περισσότερο. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ ἕνα γενναῖο ἄνδρα, σὴν καὶ σὰς.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; φώτησε ὁ Διάξ.

— Ἀκούστε με, κύριε Διάξ: Τί θὰ γίνετε σὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σὰς ἐξέλεγε τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσία σας; Τί θὰ γίνετε σὺ δολοφόνος τῆς μητέρας σας; Ὁ κλέφτης τοῦ δυνάματός μου, ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας μου, εἶπε ὁ δὸν Ἐστεβάν, ὁ Ἀντόνιο Μεδιάνας. Ἐπιμένετε λοιπὸν ἀκόμα, θέλετε ἀκόμα νὰ σημερωθῆτε τὴν τύχη ἐνὸς δολοφόνου;

Ὁ Διάξ κατασφύρασε. Ἐφριξε ἕνα θλιβερὸ βλέμμα σὸν δὸν Ἐστεβάν καὶ δὲν μίλησε. Τί μπορούσε νὰ πῆ πειά; Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶχαν δίηρη. Πέταξε κατόπιν τὸ μαχαίρι τῶν χείρων καὶ ἀπομακρύνθηκε μερικὰ βήματα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο σὸ στήθος.

Τὰ λόγια τοῦ Φάβιου εἶχαν νικήσει τὸ πείσμα του, εἶχαν σβῆσει τὸν θυμὸ του.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἴσα ἀπ' τὸ βορρῶ τῆς πλαγιῆς ἡμῶν, προβάλε ἕνα ἀλλόκοτο ὑπεκείμενο, ἕνας ἄνθρωπος βουτηγμένος στὴ λάσπη, ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, ἀπαίσχος καὶ ἀηδής. Ἐνα στανικό χαμόγελο ἀστράγατε σὸ λα. στωμένο πρόσωπό του.

Ἦταν ὁ Κουρζιός.

Ὁ τυχοδιώκτης εἶχε παραζο- λουθῆσει τὰ πάντα ἀπὸ τὸ μένος ποὺ ἦταν χρημμένος. Καὶ τώρα ἐτομαζόταν νὰ ἐμαρτυρήσῃ ἐνώπιον τῶν νικητῶν. Θάπαιξε ὄρατα τὸ μένος του, ὁ ἄθλιος αὐτός.

Ἄν ὁ δὸν Ἐστεβάν κατεδικάζετο εἰς θάνατον, ποῖος θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ἀπόφασί τῶν τριῶν κυνηγῶν; Ποῖος θὰ ἐσαφίριζε τὸν Ἀντόνιο Μεδιάννα; Χρειαζόταν ἕνας δῆμος. Ἦταν ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μὴ δεχθῶν τὴν ὑπηρεσία ποὺ θὰ τοὺς ἐπρόσφερε οἱ τρεῖς κυνηγοί. Γιατί οὔτε ὁ Βουαρζέ, οὔτε ὁ Πέτες καὶ πολὺν περισσότερο οὔτε ὁ Φάβιος, δὲν θὰ δεχόντουσαν νὰ βιάρουν τὰ χέρια τους σὸ αἷμα τοῦ Μεδιάννα.

Ἡ κρίσιμη στιγμὴ συνεπὲς εἶχε φτάσει....

Η ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ὅπως ἀναφέρουμε προηγουμένως, ὁ Ὁρόκης κι' ὁ Βαράγιας, βλέποντας πόσο δύσκολη ἦταν ἡ θέσι τοῦ ἀρχηγού τους, μὰ κι' αὐτῶν τῶν ἴδιων, βλέποντας ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαχόμενοι ἐναντίον τῶν τριῶν κυνηγῶν, πήδησαν σπ' ἄλογά τους

κι' ἐτράθησαν σὲ φυγῆν.

Ἐκάλταζαν ἔτσι ἀφρετὴ ὄρα μέσα στὴν ἔρημη ζούγκλα, ὥσπου τέλος ἐστάθηκαν.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; φώτησε ὁ Ὁρόκης.

— Αὐτὸ σκέφτομαι κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ Βαράγιας.

— Θ' ἀφήσουμε διὰ ἐκείνω τὸ χρυσάφι στοὺς κυνηγούς;

— Ὄχι, διάβολε, ὄχι, χίλιες φορές ὄχι.

— Τότε; Νὰ γυρίσουμε πίσω;

— Δὲν τὸ βρίζω φρόνιμο.

— Νὰ πάμε στὴν κατασκήνωσι καὶ νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συντρόφους μας. Ἔτσι, ὅλοι μαζί, θὰ ξεκάνουμε εύκολα τοὺς τρεῖς κυνηγούς.

— Θαυμασία ἰδέα!

— Ὄστε, ἐμπρός. Ἄς μὴ γάνουμε κακό.

— Ἐμπρός.

Ἐτομαζόθηκαν νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους.

— Στάσου! εἶπε ἔξαφνα ὁ Βαράγιας σὸν Ὁρόκη.

— Τί τρέχει;

— Δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε μαζί κι' οἱ δύο. Ἄς πάρει καθένας ἕνα ξεχωριστὸ δρόμο. Ἔτσι θ' ἀπογύνομε τοὺς Ἰνδοὺς, ποὺ θὰ παραμύθιαν ἴσως σὸ δάσος.

— Ὁραία ἰδέα! Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ.

— Ἐμπρός λοιπὸν. Καλὴ ἀντάμωσι στὴν κατασκήνωσι.

— Καλὴ ἀντάμωσι...

Χαιρετίστηκαν καὶ πήρε ὁ καθένας ἕνα ξεχωριστὸ δρόμο.

Μὰ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος προχώρησαν καὶ πολὺ.

Μετὰ λίγα λεπτά στάθηκαν ἀπόημα κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος καὶ γύρισαν πίσω πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσού.

«— Τὸν γέλασα, τὸν ἀχρεῖο, μονολογοῦσε ὁ Βαράγιας. Ἄζως λέει νὰ γυρίσουμε στὴν κατασκήνωσι καὶ νὰ τοὺς ποῦμε τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυρού! Τί ἀνοησία! Θάβλεψαν σὴν κορμάκι σὸ χρυσάφι οἱ χρυσοθήρες καὶ δὲν θάμινε τίποτε γιὰ μένα. Ἐνῶ τώρα εἶμαι μόνος μου. Ὅσο χρυσάφι κι' ἂν πάρουν οἱ τρεῖς κυνηγοί, κατὶ θὰ περισσέψη καὶ γιὰ μένα. Στὸ διάβολο ὁ ἡλίθιος ὁ Ὁρόκης!...».

«— Τὸν ξεφορτώθηκα, τὸν γέλοιο, μισηρούμενος κι' ὁ Ὁρόκης, καλπάζοντας πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσού. Ἐβλε ἔζητημα ἂν θὰ φτάσῃ στὴν κατασκήνωσι. Θὰ τὸν πιάσουν ἀσφαλῶς οἱ Ἰνδοὶ καὶ θὰ τὸν κομματιάσουν. Κι' ἔτσι δὲν ἔχω νὰ κόνω πειά πρὸς μὲ τοὺς τρεῖς κυνηγούς. Ἐβλε τρουμεροί κι' ἐπακάνδυναι, μὰ θὰ τὰ βολέρω τὰ πράγματα. Θὰ μείνη καὶ γιὰ μένα λίγο χρυσάφι. Στὸ διάβολο κι' ἀκόμα πᾶρεῖ ὁ βρομο-Βαράγιας!...».

Μισὴ ὄρα μετὰ τὸν ἀποχωρισμό τους, ὁ Βαράγιας ἔφτασε καλπάζοντας πίσω ἀπ' τὸ βράχο ποὺ βρισκόταν πλάι στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσού. Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀνασάνη κι' εἶδε νὰ προσβάλλη μπρῶς του ὁ Ὁρόκης, καλπάζοντας κι' αὐτὸς σὴν δαμονιαμένους.

— Ἐσὺ! φώναξε κατάπληκτος.

— Ἐσὺ! ξεφώνισε κι' ὁ Ὁρόκης.

— Γιατί γύρισες πίσω;

— Κι' ἐσὺ;

— Γιὰ τὸ χρυσάφι.

— Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χρυσάφι.

— Βέβαια, θάταν ἀστέιο νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συντρόφους μας.

Δὲν θάμινε γιὰ μᾶς τίποτε.

— Καλὰ ποὺ τὸ κατάλαβες.

— Ὄστε μὲ κοροϊδεύεις;

— Μήπως ἐσὺ δὲν μὲ κοροϊδεύεις;

— Εἶσαι ἕνας ἀχρεῖος!

— Κι' ἐσὺ ἕνας ἄθλιος!

Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τραβήξουν τὰ μαχαίρια τους καὶ ν' ἀλλήλο-σφαγοῦν.

Μὰ πρῶτος σιγήθηκε ὁ Βαράγιας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ διάσημος Γάλλος συνθέτης Ἐκτωρ Μπερλιός, εἰς ἡλικίαν 42 ἐτῶν. (Λιθογραφία τοῦ Πρινσοφφερ).